

По ливади трѣва
До колѣнѣ става;
Тукъ стадата бива
Здрави, родовити
И дървета много
Растнажъ плодовити;
И водитъ чисти,
Климата умѣренъ,
И картини чудни —
Даръ сж драгоцѣненъ!
И повече ние
Ще да сме щастливи,
Стига да не бѣдимъ
Прости и лѣниви

В. К. Русковски.

МЪЧИТЕЛЪ НА ЖИВОТНИТЪ.

ванчо обичаше да си играе съ тѣхното котенце. То бѣше едно хубаво черно котенце и всички въ къщи му викахъ „малкото мини“. По нѣкога Иванчо мъчеше котенцето, като силно теглѣше космитъ му . . . Веднѣжъ като теглѣше космитъ на бѣдното котенце, влѣзе майка му.

— Какво правишъ съ това мило и добро котенце? То дохаждаше безъ страхъ да си играе съ тебе; то се милкваше около тебе; то те имаше за свой другаръ, а ти, ти му теглишъ кожата съ всичката си сила! То мяукаше и ти се молѣше да го не мъчишъ, а ти не го съжелявашъ!

— Мамо, азъ не знаехъ че го боли.